

Winter in Halesmere House

Suzanne Snow bij Boekerij:

De Thorndale-serie:

Een nieuw begin in Thorndale

Lentekriebels in Thorndale

Een tweede kans in Thorndale

Warme kerstdagen in Thorndale

De Liefde in het Lake District-serie:

Winter in Halesmere House

Suzanne Snow

Winter in Halesmere House

Vindt Ella in het Engelse Lake District
meer dan haar tijdelijke baan?

Deel 1 van de *Liefde in het Lake District*-serie

Vertaald door Textcase

ISBN 978-90-599-0230-5

ISBN 978-94-023-2310-8 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Snowfall over Halesmere House*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Bürosüd

Omslagbeeld: Mauritius Images / Chris Rose/PropertyStock / Alamy

Zetwerk: Textcase

© 2022 Suzanne Snow

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Amy en Jessica, met alle liefde en tintelingen

Ella Grant had nooit eerder een baan aangeboden gekregen als deze in Halesmere House. Ze stapte snel uit haar auto om het gebouw in zich op te nemen. Was dit het echt? Het moest wel, want het kwam overeen met de beelden die ze op internet had gezien. Het imposante, georgiaanse huis leek haar op zijn beurt aan te staren in het laatste licht van de novemberdag, maar er kierde nergens licht en er was evenmin iemand van de familie om haar te verwelkomen.

Toen ze een paar weken eerder op social media rondkeek, was de perfect ogende noodoplossing min of meer uit een Instagrambericht opgepopt. Het leek alsof Halesmere, ver weg op het platteland van Cumbria, iemand zocht met energie en ideeën om het in het nieuwe jaar weer in de markt te zetten als vakantiehuis. Ze had meteen gereageerd en na een paar oprechte e-mails en een vriendelijk gesprek via Zoom was ze zo enthousiast geworden dat ze de functie meteen had aanvaard toen de kans haar werd geboden.

Ze was nooit eerder ontslagen en deze plotselinge verandering in haar omstandigheden was maar gedeeltelijk vrijwillig geweest. Het luxe cateringbedrijf waar ze had gewerkt, was overgenomen door een andere grotere organisatie waardoor sommige functies overbodig waren geworden, waaronder die van haar. Hoewel de nieuwe eigenaren met haar hadden willen praten over een mogelijke promotie, had ze gebruik gemaakt van de afvloeiingsregeling die men had moeten aanbieden. Zo was ze terug op de arbeidsmarkt en voor de eerste keer in haar leven werkloos.

Een beslissing die eigenlijk nog niet helemaal tot haar doorgedrongen was, net als het besluit dat haar naar deze schitterende

plek had gebracht. Groenblijvende klimop had zich aan de stenen muren gehecht en voor de ramen zaten luiken, waardoor ze niet naar binnen kon kijken. Aan haar linkerkant stond een knus uitzieende cottage dat met een boog met het grote huis was verbonden. Ze had zich al verdiept in het gebouw en wist dat de boog leidde naar de oude stallen en een schuur rondom een binnenplaats.

Door toedoen van het navigatiesysteem dat had geprobeerd haar naar een doodlopende weg te leiden, was Ella een kwartier te laat en ze hoopte vurig dat er nog iemand was om haar te begroeten. Ze stapte over het kiezelpad naar het huis en drukte op een ouderwetse bel waarop, niet geheel tot haar verrassing, geen reactie kwam. Ze probeerde ook de bel van de cottage en hoewel er binnen een hond blafte, kwam er niemand om haar te begroeten. Behalve de hare stonden er verder geen auto's op de oprit en ze dacht dan ook dat men haar komst vergeten was.

Ella was niet iemand om lang rond te hangen en ze voelde er niets voor om in de auto te gaan zitten om warm te blijven. Misschien moest ze gewoon even gaan rennen; het was een van de manieren waarop ze probeerde fit te blijven en als ze dat niet deed, kon ze niet voldoende rust vinden. Ze wist dat er ergens verderop een meertje lag, maar om daar nu te gaan zwemmen was eigenlijk geen optie op dit moment van de dag, want het begon al donker te worden. Ze knoopte haar jas dicht en ging op onderzoek uit. Als ze niet snel iemand zou vinden, kon ze altijd proberen telefonisch contact op te nemen met haar nieuwe werkgever.

Terwijl ze rondliep stelde ze vast dat de binnenplaats behoorlijk verwaarloosd was: een deel van de oude stallen was dichtgetimmerd, hier en daar waren de keien bedekt met mos en overal staken plukken onkruid boven de grond. Twee terracottapotten stonden aan de beide uiteinden van een roestige bank en vrolijkten samen met nog enkele bakken winterse perkplanten de binnenplaats wat op. Een zwart poortje in een lage muur onthulde een glimp van een stenen wenteltrap die naar een deur leidde, een kleine verdiepte ruimte moest

doorgaan voor een tuin. Er zat ook een deur in een hoge stenen muur die de tuinen rondom het grote huis aan het oog onttrok. Ergens buiten het zicht hoorde ze een kip verbolgen kakelen.

‘Ella?’

‘O!’ Ella had juist haar beide handen als een kom rond haar gezicht gelegd in een poging door een groezelig raam te kijken. Nu draaide ze zich om en zag de vrouw die ze uit het Zoom-gesprek herkende als Noelle Bourdon. Noelle was in werkelijkheid nog aantrekkelijker; slank en elegant met grijze krullen die ontsnapten uit een kozakkenmuts van schapenvacht en een gegroefde, maar nog altijd mooie huid. Ze droeg een prachtige wollen jas met een stevig aange-trokken ceintuur als een scharlakenrode vlek in de sombere middag en om haar hals had ze een zwarte sjaal. Ella woonde min of meer in sportkleding of witte kokskleren en zou willen dat ze deze stijl met hetzelfde gemak en dezelfde elegantie kon dragen. Maar misschien moest ze daar Française voor zijn zoals haar nieuwe werkgever.

‘Ja. Sorry, ik heb koude handen.’ Ella stak een hand uit. ‘Wat fijn u nu in levenden lijve te ontmoeten. Ik hoop dat u het me niet kwalijk neemt dat ik even rondkeek, want ik zag niemand in het huis. Ik had graag even in het meertje willen zwemmen, maar daar is het een beetje te donker voor.’

‘*Pas du tout*. Helemaal niet erg, welkom in Halesmere.’ Noelle pakte Ella’s hand met haar beide handen vast en schudde die stevig. ‘Ik ben blij dat je ons hebt gevonden, het kan soms lastig zijn als je de weg niet kent. Het spijt me dat ik er niet was om je te verwelkomen, maar ik was vergeten te zeggen dat ik mijn kleinkinderen van school moest halen.’

Ella vond het wisselen tussen Frans en Engels heel charmant. Het zou misschien handig zijn om haar eigen, zeer roestige Frans wat op te poetsen, bedacht ze. Noelle duwde twee kinderen naar voren en Ella keek hen met een geruststellende glimlach aan.

‘Hallo, jullie moeten Lily en Arlo zijn. Ik ben Ella, maar ik vind mijn naam niet zo mooi als die van jullie.’

Het waren twee heel knappe kinderen. Ze hadden allebei honingbruine ogen en een gezicht bezaaid met sproetjes. Het ronde gezicht van het jongetje had nog iets kinderlijks, maar zijn oudere zus had dat niet. Er waren wat krullen ontsnapt uit haar rossige vlechten en de luchtige pony van Arlo reikte bijna tot zijn eveneens rode wenkbrauwen.

‘*Mes chéris*, weten jullie nog dat ik jullie vanmorgen over Ella heb verteld? We zullen haar de komende maanden goed leren kennen, want ze komt hier werken. Ze gaat me helpen om voor jullie te zorgen.’

‘Papa heeft er niets over gezegd, *mamie*. Weet hij dat Ella hier is? Hij zou het vast wel hebben gezegd als hij dat wist.’

Lily keek bezorgd en Ella zag heel even een angstige trek op Noelles gezicht. ‘Het komt allemaal goed, *ma chérie*. Papa en ik hebben het erover gehad en je hoeft je echt geen zorgen te maken.’

‘Als ik je zo zie, zou ik denken dat je groep 3 zit, Lily. En Arlo in groep 1,’ zei Ella om Lily af te leiden. ‘Klopt dat?’

‘Arlo is nog een ukkie, hij is pas vier dus zit hij in groep 1. Ik zit al in groep 3, want ik ben zes. Volgende maand word ik al zeven.’

‘Ik ben geen ukkie. Papa heeft gezegd dat je dat niet meer mag zeggen.’ Arlo wilde zijn zus een duw geven, maar ze deed snel een stap opzij waarop hij haar chagrijnig aankeek.

‘Ik ga tegen papa zeggen dat je me hebt geduwd!’ schreeuwde Lily huilerig. Ze keek haar broertje nijdig aan en probeerde hem een por in zijn ribben te geven.

‘Ik ook! Jij begon!’

‘*Faire taire maintenant*, niet kibbelen,’ zei Noelle rustig, terwijl ze Arlo stevig bij de hand pakte. ‘Het is nergens voor nodig en je wilt toch niet dat Ella denkt dat jij altijd met je vuisten klaar staat? Ze moet een *bonne* indruk krijgen van onze *famille*.’

‘Je kijkt vast heel erg uit naar je verjaardag, Lily.’ Ella hoopte dat ze het meisje af kon leiden van het gekibbel met haar broertje.

‘Ik wil een feestje geven, maar papa heeft nog niet gezegd of dat

mag,' zei Lily met een overdreven zucht. 'Ik mag niet de hele klas uitnodigen want dat vindt hij te veel.'

'Oké.' Ella had weinig ervaring met het vermaken van kinderen. Een paar van haar voormalige collega's hadden kinderen en het had haar geleken of zij in hun weekenden alleen maar bezig waren met het kijken naar hun kleintjes die van de glijbaan gingen of nader wilde kennismaken met allerlei boeiende dieren.

'Wat heb je een mooie kleur haar.' Lily keek Ella aan.

'Dank je wel, Lily,' zei Ella glimlachend. 'Ik ben blij dat je het mooi vindt.' Ze haalde een hand door haar kortgeknipte kapsel. Ze zou een nieuwe kapper moeten zoeken, want ze kon toch moeilijk steeds weer naar haar favoriete kapper in Brighton rijden om de uitgroei te laten bijwerken. 'Ik vind mijn lila haar ook mooi, want lila is een van mijn lievelingskleuren.'

'Mamie, mag ik alsjeblieft ook mijn haar kort laten knippen net als dat van Ella?' Lily keek Noelle hoopvol aan. 'Dan hoeft papa mijn haar ook niet meer te vlechten.'

'Lily, je hebt van nature prachtig haar, dat moet je niet willen veranderen.'

'Ella, wil je onze kippen zien? Als we thuiskomen uit school moeten we ervoor zorgen dat ze in het hok zitten, zodat de vossen ze niet te pakken krijgen. Wij hadden thuis in Londen ook vossen.'

Ella was verbijsterd toen ze Arlo's kleine, warme handje in haar hand voelde. Ze moest even slikken toen hij vol vertrouwen zijn vingers in de hare vlocht. Ze kon zich niet herinneren wanneer ze voor het laatst iemands hand had vastgehouden en was verbaasd dat ze zo in verwarring raakte door een eenvoudig gebaar als dit. Arlo trok haar echter al half lachend mee naar de tuin en tegelijkertijd pakte Lily haar andere hand. Ella was gevangen en kon niet anders doen dan meelopen, terwijl ze haar emotie afschudde. Ze was er immers aan gewend om haar gevoelens te verbergen.

'Wat gebeurt hier?'

De woorden werden afgevuurd als kogels en de kinderen naast

haar leken te verstijven. Ze keek over haar schouder naar een man die door de boog aan kwam lopen. Hij staarde eerst verbaasd naar Ella en richtte zijn aandacht toen op Noelle.

‘Maman? Wie is dat daar bij mijn kinderen?’

‘Maxence! Ik had je niet zo snel terug verwacht.’ Noelle sloeg haar handen tegen elkaar en er flitste even een schuldgevoel over haar gezicht. ‘Dit is Ella, *chéri*. Weet je nog dat we het erover hebben gehad wat zij hier zou kunnen doen?’

‘Is dat een vraag? Ik herinner me dat we het erover hebben gehad, maar ik had nog geen besluit genomen.’

‘Je hebt helemaal gelijk, we hebben erover gesproken en je had nog geen besluit genomen. Maar ik heb dat wel gedaan.’ Noelle stond nu naast Ella, die nog altijd hand in hand stond met de kinderen. ‘Neem het mijn zoon maar niet kwalijk dat hij zo onbeleefd is, Ella.’

‘U hoeft zich voor mij niet te verontschuldigen, maman. Ik ben prima in staat om dat zelf te doen als dat nodig mocht zijn. Ik wacht echter nog steeds op uitleg.’

‘O, Maxence, moet je nu echt zo moeilijk doen?’ Haar stem klonk sussend terwijl Noelle haar kin naar voren stak.

Ella kon weinig waardering opbrengen voor de blik waar mee hij haar leek te beoordelen en te licht had bevonden. Zijn glimlach naar de kinderen was zeker niet ontspannen. De man had rommelig, naar achteren gekamd, rossig haar, een vierkante kaak en een stevige mond waaruit niet veel gevoel voor humor bleek. Wel had hij een krachtig, knap gezicht dat ze zeker aantrekkelijker gevonden zou hebben als het niet zo’n bitse uitdrukking had gehad. Hij droeg een zwarte spijkerbroek met daarop een praktische marineblauwe waxcoat en een sjaal met een blauwe ruit die bij zijn outfit paste. Nu liet hij zich door zijn knieën zakken en strekte zijn armen uit naar de kinderen, die Ella’s hand loslieten en op hem afholden. Hij ving ze op en kwam overeind met een kind aan elke hand.

Ze was het wel gewend onderschat te worden. Haar hartvormig gezicht suggereerde een kwetsbaarheid die ze echter nooit had gehad.

Nu zag ze diezelfde aanname ook in de koele gelaatsuitdrukking van deze man. In de loop der jaren was haar onverzettelijkheid echter alleen maar aangescherpt door haar competitieve karakter en haar beroepskeuze. Niemand kon de positie die ze had bereikt in professionele keukens verwerven zonder op haar strepen te staan. Ze trok haar schouders naar achteren en liep naar hem toe waarbij ze met opzet stralend lachte. Haar moeder had altijd gezegd dat dit een van haar beste eigenschappen was en dat Ella daar niet vaak genoeg gebruik van kon maken.

‘Hallo, ik ben Ella Grant. Fijn u te ontmoeten. Wat woont u hier prachtig.’ Even meende ze dat hij zo onbeleefd zou zijn om haar uitgestoken hand te negeren. Uiteindelijk liet hij Arlo los en stak ook zijn hand uit om de hare heel even maar zo stevig te schudden dat ze haar botten voelde kraken. Hij liet haar alweer los voordat ze ook maar haar hand had kunnen terugtrekken.

‘Max Bentley.’

Minder zeggen dan dat kon niet en ze wist zeker dat hij het met opzet deed. Hij grijnsde koeltjes alsof hij wist wat ze met haar glimlach had willen bewerkstelligen. Ze keek met een veel zachtere lach naar de kinderen die naast hem stonden en was blij toen ze verlegen teruglachten.

‘Maman?’ De blik van Max was nu iets milder, maar zijn stem bleef scherp. ‘Ik weet nog steeds niet wie mevrouw Grant is of waarom mijn kinderen hand in hand met een onbekende over de binnenplaats lopen. U zou ze van school halen en met ze eten. Dat hadden we afgesproken.’

‘Papa, Ella woont nu hier en komt ook voor ons zorgen. Toch, mamie?’ Lily keek haar oma aan ter bevestiging en Noelle knikte resoluut, waarbij ze de walgende blik van haar zoon negeerde.

‘Ik zou graag willen weten wat u hebt gedaan.’ Zijn stem was zachter geworden, maar Ella hoorde de ijzige ondertoon erin.

‘Wat ik heb gedaan?’ Noelle gebaarde met haar vuist naar zijn gezicht. Haar Franse accent werd duidelijker naarmate zij luider

sprak. ‘Ik zal je vertellen wat ik heb gedaan, Max, en ik zou het je al eerder hebben uitgelegd als je het niet altijd zo druk had met je werk. Ik heb gedaan wat nodig is voor dit gezin en ik heb Ella ingeschakeld om ons te helpen. Er zijn heel veel mensen die aanspraak maken op je tijd en je kunt niet alles zelf doen. Niet met de kinderen en niet in je praktijk.’

Noelles vuist ging open en ze raakte met haar handpalm zijn wang aan, waarbij haar boosheid net zo snel verdween als die was opgelaaid. ‘Ik heb dit voor ons allemaal gedaan. Je weet heel goed dat we iemand nodig hebben, maar je hebt keer op keer geweigerd een beslissing te nemen. En Ella gaat voor de kinderen zorgen als wij allebei aan het werk zijn.’

‘Dat gaat niet gebeuren.’ Max wierp een minachtende blik op Ella. ‘Misschien hebt u dan minder gebruikelijke opvoedingsmethoden, maman, maar ik hecht waarde aan conventionele manieren. En daarin is geen ruimte voor een oppas die ik niet grondig heb kunnen beoordelen.’

‘Ik ben geen oppas.’ Ella kreeg genoeg van de discussie tussen haar nieuwe werkgevers over haar positie. Bovendien verdween het gevoel uit haar ledematen naarmate de temperatuur daalde. Ze wilde echter niet met haar voeten stampen uit angst dat ze kregelig zou overkomen.

‘Wat bent u dan als u geen oppas bent?’

‘Ik ben kok.’ Drie kleine woorden die bepaald geen recht deden aan haar carrière of de lange lijst met prestaties.

‘Kok?’ Max lachte zonder warmte. ‘Ik heb net zomin een kok nodig als een oppas.’

‘Papa, ben je boos op mamie en Ella?’ Lily werd ongerust en Max haastte zich zijn dochter gerust te stellen.

‘Een beetje teleurgesteld in mamie, Lily, meer niet. Ze moet begrijpen dat je mensen niet zomaar een baan aan kan bieden. Al helemaal niet als dat een beslissing is die zij niet hoort te nemen. En dan nog moeten we daar goed over nadenken en zeker weten wie we in huis halen.’

‘Mamie zei dat Ella lief voor ons zal zijn, papa. Denk jij dat dat niet zo is?’

‘Lily, genoeg hierover.’ Zijn stem klonk weer zo hard als staal. ‘Het wordt tijd dat ik voor jullie iets te eten ga maken, want oma heeft dat kennelijk niet gedaan.’ Hij keek Ella aan. ‘Het lijkt me dat mijn moeder u hierheen gehaald heeft onder voorwendzelen, mevrouw Grant. Ik zal u de onkosten vergoeden. Het spijt me dat u voor niets gekomen bent.’

Ze keek hoe Max met de kinderen door de boog verdween. Op een knikje van Noelle haastte ze zich achter hem aan en haalde hem in toen hij de voordeur van de cottage opendeed.

‘Meneer Bentley?’

Hij draaide zich om en een blik was voor Ella voldoende om te zien dat zijn mond nog altijd strak stond en dat hij weigerde haar aan te kijken. ‘Lily, ga even met Arlo spelen. Ik kom zo bij jullie. *Ça va?*’

‘Oui, papa.’

Het Frans klonk nog schattiger als Lily het uitsprak. Ella realiseerde zich dat ze haar telefoon in haar auto had laten liggen en dat ze die nodig had. Ze stak de oprit over, pakte het toestel van de voorstoel en opende de meest recente e-mail van Noelle. Ondertussen vroeg ze zich af of haar tijdelijke en ogenschijnlijk eenvoudige nieuwe baan misschien iets minder eenvoudig en mogelijk veel tijdelijker zou blijken dan gedacht.

‘De kosten die u vandaag gemaakt hebt?’ Max was haar met ongeduldige passen gevolgd en haalde nu een portemonnee uit de zak van zijn spijkerbroek. ‘En ik zal u uiteraard compenseren voor het ongemak.’

‘Ik weet niet zeker of het wel zo eenvoudig is.’ Ella hield haar telefoon voor zijn gezicht, waardoor hij even met zijn ogen moest knippen. Ze had niet verwacht dat zijn korenbloemblauwe ogen zo sterk zouden oplichten in het schijnsel van haar telefoon. ‘Uw moeder heeft me deze baan in goed vertrouwen aangeboden en ik kreeg een schriftelijke arbeidsovereenkomst als bewijs daarvan.’

Ik heb de baan aangenomen en ik heb mijn appartement verhuurd omdat ik de zekerheid van nieuw werk had. Weliswaar heb ik nog geen ondertekend contract, maar ik weet zeker dat u weet dat dit er is. Ik ga dus nergens heen tenzij ze de toezegging intrekt met een redelijke opzegtermijn.'

'Mijn moeder had het recht niet om u welke baan dan ook toe te zeggen zonder mijn toestemming.' Max perste de woorden met opeengeklemden tanden uit zijn mond. 'Halesmere en de belangen van het huis worden door mij beheerd en dus zijn de beslissingen aan mij.'

'En nu staan we hier.' Ella koos voor beleefdheid. 'Uw moeder heeft me heel duidelijk gemaakt dat u hulp nodig hebt, althans tijdelijk.'

'En mijn kinderen dan?'

'Wat is er met uw kinderen?'

'Zegt dit aanbod,' Max wierp opnieuw een blik op haar telefoon, 'iets over de zorg voor mijn kinderen?'

'Alleen dat ik ze een paar keer per week van school ophaal en met hen eet. Misschien af en toe eens oppassen.' Ella had ernaar uitgekeken. Hier in Halesmere zou er altijd wel iets zijn om met hen te ondernemen, zelfs in de winter.

'Daar komen we nog op terug.' Hij stak met een nijdig gebaar zijn handen in zijn zakken. 'Wat staat er precies in de functieomschrijving?'

'Ik heb nog geen functieomschrijving. Uw moeder zei dat de familie me nodig had en dat we gaandeweg wel op een taakverdeling zouden uitkomen.' Ella wist dat dit te nonchalant klonk en Max schoot dan ook overeind.

'Geen functieomschrijving? U neemt me in de maling? Gaandeweg een taakverdeling vinden, jawel. Hoe verwacht u hier uw tijd te besteden, tijd waarvan mijn moeder waarschijnlijk verwacht dat ik u voor zal betalen?'

Ella zag een hond op hen af komen en deed haar mond open. Ze was echter een fractie te laat om Max te waarschuwen. Het dier

holde in volle vaart tegen zijn rug, waardoor de man wankelde. Ze moest bliksemsnel opzij springen om te voorkomen dat ze onder zijn gewicht achterwaarts tegen haar eigen auto zou belanden.

Max richtte zich op en draaide zich om naar de grote hond, die om hem heen sprong en duidelijk door het dollen heen was om hem te zien. ‘Laag,’ bulderde hij, maar het dier negeerde dat bevel volledig en stortte zich met kwispelende staart weer op zijn baasje. ‘Lily, wie heeft haar buiten gelaten?’

‘Sorry, papa.’ Lily kwam, met Arlo in haar kielzog, aanhollen over het grind. ‘Toen ze je zag, ging ze ervandoor en ik kon haar niet stoppen.’ Lily greep naar de hond en probeerde hem van Max af te halen, maar het was net zo hopeloos als van een kat te verwachten dat hij een leeuw zou tegenhouden. ‘Prim, je bent stout. Papa is boos op je.’

‘Kom, laat mij maar.’ Ella genoot ervan dat Max zo ontdaan was en riep de hond. Het dier keek opgewonden naar de nieuwe persoon, richtte toen zijn aandacht op Ella die haar hand over zijn rug liet glijden. Hij drukte zich tegen haar benen en keek naar haar op met een snuit die leek te grijnzen. Hij was in elk geval blij haar te zien, bedacht ze opgelucht.

‘Wie is dit, Lily?’ Het leek niet het juiste moment om het Max te vragen, want hij borstelde met een boos gezicht korte witte haartjes van zijn zwarte spijkerbroek.

‘Dit is Primrose. Ze heet zo omdat ze de kleur van sommige sleutelbloemen heeft en dat is het Engelse woord voor sleutelbloem. Het is een pointer.’ Lily boog zich voorover en sloeg met een liefdevol gebaar haar armen rond de hals van de hond. ‘Ze is pas acht maanden en soms erg ondeugend. We hebben nog nooit een eigen huisdier gehad en nu hebben we drie kippen en met Kerstmis krijgen we cavia’s. We noemen Primrose trouwens meestal Prim.’

‘En nog een paar andere dingen,’ mompelde Max. Zijn blik ontmoette die van Ella over de hond en zijn dochter heen en haar lippen trilden even bij het zien van het vleugje vermaak in zijn ogen. ‘En je moet maar een heel lieve brief aan de Kerstman schrijven over die cavia’s, want ik weet zo net nog niet of hij al een besluit genomen heeft.’

‘Papa is echt dol op Prim, vooral als ze lekker bij hem komt liggen als wij naar bed zijn. Maar vorige week heeft ze zijn favoriete werkschoenen kapot geknaagd en toen is haar tand gebroken. Er zat iets hards... eh staal in de neuzen. Toen moest ze naar de dierenarts. Papa zei dat ze zoiets niet nog eens mag doen, want dan moet ze in een kennel in de tuin.’

‘Dat lijkt een beetje gemeen,’ mompelde Ella. Ze streelde nog altijd de hond, die zo bleek afstak tegen de roodgouden gloed van Lily’s vlechten. ‘De meeste honden vinden het heerlijk om bij hun baasjes in huis te wonen.’

‘Dat zei ik ook en Arlo zei tegen papa dat hij bij Prim in de kennel gaat slapen als Prim buiten moet blijven.’

‘Oké, zo is het wel weer mooi geweest.’ Max leek voldoende hondenhaar van zijn spijkerbroek te hebben geveegd en knikte even naar de kinderen. ‘Nu vlug naar binnen, Lily, ik ben zo klaar. En neem je broertje mee.’

‘Oui, papa.’ Lily deed Prima een halsband om. Zij keek naar haar vader, pakte Arlo’s hand en zei enigszins uitdagend: ‘Stuur Ella niet weg, papa, alsjeblijft. Mamie zegt dat we haar nodig hebben en mamie heeft echt wel gelijk. Je bent altijd aan het werk of boos en dat was vroeger niet zo. Je bent vast veel blijer als je het niet zo druk hebt. En mamie zegt dat Ella daarbij kan helpen.’

Max streek met een vermoeid gebaar over zijn gezicht. Hij was bijna om en dat wisten ze allemaal. Verslagen door een zesjarig meisje dat hem voor gek had gezet met de opmerking dat hij chagrijnig was en het druk had, maar ook door een klein jongetje, door een onhandelbare hond en door een excentrieke Franse moeder. Als hij het

niet nog beroerder wilde maken dan het kennelijk al was, zou Ella misschien maar beter in Halesmere kunnen blijven.

‘Zo eenvoudig is het niet, Lily.’ Max keek zijn dochter fronsend aan. ‘Je nodigt niet zomaar een vreemde uit zonder dat je dingen over hem of haar weet.’

‘Dan zou het ook geen vreemde meer zijn, toch?’ Lily klonk uiterst redelijk. ‘Mamie is heel slim. Ze zou nooit iemand vragen om bij ons te komen wonen als ze die niet aardig vindt. Ik denk dat Ella heel aardig is en ik wil dat ze hier blijft. Dat willen we allemaal, papa.’

‘Genoeg, Lily, nu ga je naar binnen.’ Er klonk een koude ondertoon in de stem van Max waardoor Lily er nu wel haastig vandoor ging. Arlo rende met haar mee en Prim sprong vrolijk naast hen voort. De hond was dolgelukkig nu ze had gezien dat Max weer veilig en wel thuis was. Toen Lily Prim bij de deur losliet, holde de hond rechtstreeks terug en plofte naast Max op de grond.

‘En nu?’ Ella stelde tot haar schrik vast dat de stoppels op zijn kaak eerder goudkleurig waren dan blond en ze dwong een egale toon in haar stem. ‘Ik denk dat we dat allebei verrast zijn door de situatie waarin we terecht zijn gekomen. Zou het niet beter zijn om het eens te hebben over mijn werk?’

‘Wat, een goed sollicitatiegesprek, bedoelt u?’ Max zuchtte terwijl hij zijn nek masseerde. ‘Zoals gewone mensen doen voordat ze nieuw personeel aannemen, anders dan mijn bemoeizuchtige moeder.’

‘Als dat zou helpen? Ik denk overigens dat ze de beste bedoelingen heeft.’ Ella was altijd graag direct. Er was geen ruimte voor besluiteloosheid of aarzeling in hectische keukens en ze had al snel geleerd om haar meer natuurlijke, koesterende instincten opzij te zetten. ‘Is het het waard om mij de deur te wijzen alleen maar om uw gezin te laten zien dat u het allemaal in de hand hebt?’

‘Raak!’ Hij glimlachte bijna. ‘Maar ik moet u waarschuwen, want ik ben nog altijd niet overtuigd van het voordeel van de baan die mijn moeder u heeft aangeboden – wat ze u ook wil laten geloven over onze situatie. Ze heeft altijd al haar eigen manier van doen gehad.’

‘Misschien kan ik u dan overtuigen. Ik heb al wat onderzoek gedaan naar de mogelijkheden voor uw vakantiebedrijf en hoe ik daarmee misschien kan helpen.’

‘Is dat waar?’ Er ging een wenkbrauw omhoog en ze voelde een sprankje nieuwsgierigheid.

‘Waarom geeft u me niet een maand en als u dan nog altijd niet overtuigd bent, vertrek ik met wederzijds goedvinden. Erewoord.’ Daarmee was Ella in elk geval dichterbij een kerstviering met haar familie en had ze tijd om andere plannen voor het nieuwe jaar te maken. ‘Wie weet ben ik wel degene die voor die tijd gillend de heuvels in gevlucht is.’

‘Ik denk eigenlijk dat u dan zult ontdekken dat u erdoor omringd bent.’ Hij wees naar het nu donkere landschap achter het stille huis. ‘Door de heuvels, bedoel ik.’

Ella knipperde met haar ogen, omdat ze niet zeker wist of hij nu probeerde grappig te zijn. Ze kon mensen tegenwoordig heel goed lezen, maar vond dat bij deze man lastig. Ze hadden natuurlijk nog maar net met elkaar kennisgemaakt, maar zijn verrassend blauwe ogen toonden weinig anders dan ongeduld en frustratie.

‘En wat betreft mijn kinderen? Hebt u relevante ervaring?’

‘Een beetje.’ Ella wist dat eerlijkheid het langste duurde. ‘Ik ben twee jaar vrijwilliger geweest bij een avonturenprogramma voor jongeren. Ik heb een training zelfverdediging gedaan en ik heb een EHBO-diploma gehaald.’

Werken met jongeren was een passie geweest. Het was veel meer dan een manier om de weinige vrije tijd te vullen die haar restte bij het opbouwen van haar carrière. Ze zou zeker haar groep in het jongerencentrum enorm gaan missen, want ze genoot ervan te zien hoe kinderen opbloeden naarmate ze meer vertrouwen kregen. Het idee dat ze dat hier zou kunnen voortzetten, had haar zo aangesproken in deze baan.

‘Dus geen echte kinderopvang?’

‘Niet regelmatig, nee.’ Ze dacht dat het geen kwaad kon wat meer

details in de strijd te gooien. ‘Mijn zomervakanties van de opleiding bracht ik door in Chamonix. Ik had daar de zorg voor een gezin met vier kinderen en nog enkele gasten. En soms paste ik daar ook op de kinderen.’

‘Oké.’ Max leek zijn best te doen om wat toeschietelijker te zijn. ‘Een proefperiode van een maand onder voorbehoud van een goed sollicitatiegesprek en alle relevante checks. Morgenochtend negen uur in mijn kantoor. U vindt het bij de ingang aan de achterkant van het huis op de binnenplaats.’

‘Dank u.’ Ze had niet verwacht dat ze na dit uitstel opluchting zou voelen. ‘Ik zal proberen ervoor te zorgen dat u hier geen spijt van krijgt.’

‘Oké. En eh, Ella is het toch?’

‘Ja.’ Ze vroeg zich af of hij dat echt vergeten was.

‘Waar slaapt u? Ik denk zomaar dat mijn moeder ook daar de hand in heeft gehad?’

‘Ja, inderdaad. Ze was zo vriendelijk me een appartement aan te bieden.’ Ella sloeg haar armen om zich heen om warm te blijven. Ondertussen probeerde ze de onrust weg te drukken die de kop opstak als ze dacht aan de plek waar ze in elk geval de komende maand zou bivakkeren. Ze was bang voor de avond die voor haar lag, waarbij ze in het donker zou moeten wennen op een onbekende plek die zo ver weg was van alles wat haar vertrouwd was. Het was het enige stukje van haar nieuwe baan dat ze bewust had genegeerd. Ze had beloofd vanavond haar beste vriend Dylan te facetimen en als ze te laat was, zou hij al ergens in een overvolle bar in de Franse Alpen zitten drinken.

Max wees naar de boog die zijn cottage scheidde van het grote huis. ‘Er is maar één plek die ze bedoeld kan hebben. Daar doorheen, uiterst links.’

‘Gaat u niet mee om het te laten zien?’ Ella slikte. Het was nu pikgedonker en het was ijskoud, ze voelde de kou vanuit haar voeten optrekken. Over een paar weken was het Kerstmis en er was hier

niets vrolijks dat erop wees dat het bijna zover was. Geen lichtslingers aan de gebouwen, bomen met wat versiering of een vrolijke plastic kerstman op weg naar een van de schoorstenen.

‘Sorry, maar dat zult u alleen moeten doen, tenzij u mijn moeder kunt vinden. Ik moet voor de kinderen gaan zorgen.’ Max haalde een sleutelbos uit zijn zak, nam er een sleutel af die hij Ella overhandigde. Ze pakte hem aan en voelde de aangename warmte van zijn vingers die langs de hare gleden. ‘U gaat die smalle trap op, gele voordeur, kan niet missen. Wees voorzichtig... u snapt straks wel waarom.’

‘Dank u.’ Ze hoorde het angstige gefluister dat door moest gaan voor haar antwoord. Noelle was opgelost in het donker en Ella wist dat ze er echt alleen voor stond. Ze moest zichzelf dwingen niet zijn arm vast te pakken en erop aan te dringen dat hij met haar mee zou lopen. Dat zou echt dwaasheid zijn, want hij zou zeker denken dat ze niet in staat was voor zijn twee jonge kinderen te zorgen als ze niet eens in het donker een binnenplaats kon oversteken.

‘Ik moet nu echt gaan. Morgenochtend dus.’ Max knikte even, pakte de riem van Prim en draaide zich om.

Ella deed bewust een poging om de opkomende paniek te negeren toen ze de verlaten binnenplaats overstak met de sleutel van haar nieuwe onderkomen stevig in haar hand. Ze wist van Noelle en nog wat meer van Google dat tot een jaar geleden een aantal kunstenaars onderdak had gevonden in de oude stallen. Maar nu waren de stallen verlaten en Ella probeerde niet de dansende schaduwen te zien bij elke nerveuze stap die ze zette. Noelle had via Zoom nogal vaag wat details gegeven waaruit Ella had begrepen dat er niet zoveel was dat ze tevoren moest weten. Ze was er vooral op uit geweest om iemand te vinden die bereid was zelfstandig aan de slag te gaan. Dat kwam Ella perfect uit, enthousiast als ze altijd was om een beslissing te nemen en daarnaar te handelen.

Het was onmogelijk om de smoezelige gele deur van haar tijdelijke nieuwe onderkomen over het hoofd te zien, zoals Max al had

voorspeld. Ze had graag gewild dat het allemaal wat vrolijker had geogd en huiverde in de vrieslucht. De deur zat op de eerste verdieping van een smal gebouwtje naast de stallen en de schuur. Er leidde een aantal treden naartoe en het had één raam dat uitzicht gaf op de binnenplaats eronder. Op elke oneven trede stond lukraak een lege terracottapot. Ergens onder de trap zag Ella nog een deur, voorzien van een hangslot. Ze klom behoedzaam naar boven en rook de aangename geur van een witte winterbloeiende kamperfoelie in een pot. De stengels van de plant waren gewikkeld rond een dun houten latwerk dat naast het deurkozijn was bevestigd.

Het kostte haar twee pogingen om met de roestige oude sleutel de deur open te maken. Uiteindelijk stond ze binnen en struikelde al meteen over een dikke mat. Haar ogen probeerden zich aan te passen aan de duisternis. Ze tastte naar een schakelaar en vond er een: alles om het donker te verjagen. Even knipperde Ella met haar ogen toen een kaal peertje aan het plafond tot leven kwam. Noelle had wat schimmig gedaan over het appartement en had alleen terloops iets gezegd als ‘het is klein, chérie, een beetje ouderwets’. Nu begreep Ella precies wat ze had bedoeld en ze leunde vermoeid tegen de deurpost. Ze vroeg zich af of ze mogelijk aan de verkeerde kant van de deur stond. Misschien moest ze alsnog de heuvels in hollen.

Vanaf het punt waar ze stond, kon ze de hele ruimte overzien behalve de badkamer. Bij een wat oude, zwarte kachel stonden twee armoedige rode fauteuils, verder een salontafel die dan weer vreemd modern was en een aftands rood met groen kleed op de houten vloer eronder. Een hoge, smalle, witte boekenkast stond rechts van het raam, dat werd omlijst door verschoten limoengroene gordijnen. De gordijnen vormden een kleurrijke streep op de muren die geel geschilderd waren evenals de deur.

Het geheel wekte de indruk dat iemand met een verfkwast en nul kleurgevoel zich hier had uitgeleefd. Ella wilde niet toegeven dat ze het verschrikkelijk vond, maar ze kon haar gevoel niet de baas